

Sygn. akt III KK 58/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 marca 2016 r.,
sprawy **G. K.**,
skazanego z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w B.,
z dnia 28 października 2015 r., sygn. akt IV Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.,
z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. akt IX K [...]

postanowił:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 stycznia 2015 roku, sygn. akt IX K [...], oskarżony G. K. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. oraz z art. 244 k.k., za które wymierzono mu karę łączną roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 28 października 2015 roku, sygn. akt IV Ka [...], po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego G. K., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego G. K. stawiając zarzuty rażącego naruszenia prawa, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w B. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego G. K. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

To skrótowe przypomnienie zasad i granic postępowania kasacyjnego stało się niezbędne wobec zarzutów podniesionych w wywiedzionej przez obrońcę skazanego G. K. kasacji i treści jej uzasadnienia, w których w znacznej części skoncentrowano się na polemice z ustaleniami dokonanyymi przez Sąd I instancji. Podjęcie tego zabiegu przez obrońcę skazanego budzi zdziwienie o tyle, że na s. 11 kasacji skarżący wskazuje, iż „dla skarżącego jasnym pozostaje, iż kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie ma, albowiem nie powinna i nie może nawet mieć na celu dokonywania jakiejkolwiek polemiki z dotychczasowymi ustaleniami”.

Odnosząc się do zarzutu kasacyjnego wskazać natomiast należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego Sąd Okręgowy, stosując się do nakazu

wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał, dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji za niezasadne i w tym zakresie odesłać należy do lektury uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w B.. W szczególności zauważyć należy, że na s. 10 kasacji obrońca wskazuje, że z zeznań M. D. „nie płyną w żaden sposób jakiegokolwiek merytoryczne oraz wiążące jednoznacznie dla odpowiedzialności karnej podsądneho okoliczności”. W tym kontekście skarżący zdaje się abstrahować od faktycznej treści zeznań tego świadka, ale i wywodów zawartych na s. 14-15 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, z których wynika, że świadek nie tylko rozpoznał G. K. jako osobę uczestniczącą w kolizji drogowej w miejscowości K. K. w dniu 13 lipca 2009 r., ale i podał, na jakich podstawach dokonał tego rozpoznania.

Jeżeli chodzi natomiast o twierdzenie, że Sąd odwoławczy w zasadzie w ogóle nie odnosi się do treści opinii wydanej przez Instytut Ekspertyz Sądowych im. J. S. w K. to odesłać należy obrońcę do s. 15-16 pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego. Na wskazanych kartach Sąd *ad quem* nie tylko przypomniał ustalenia i konkluzje opinii (umiarkowana przesłanka za tym, że porównywane wizerunki przedstawiają jedną i tę samą osobę), ale i jednoznacznie wskazał, iż ta niekategoryczna opinia, która przecież nie wykluczała zarejestrowania na nagraniu G. K., nie może podważać i dyskredytować uznanych za wiarygodne zeznań świadków L. Ś. i Z. J., którzy rozpoznali skazanego jako sprawcę wypadku. To zaś skutecznie obala twierdzenie obrońcy, że w sprawie nie ma żadnych dowodów wskazujących na sprawstwo skazanego w zakresie przypisanego mu czynu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. (lektura kasacji wskazuje bowiem, że skarżący kieruje swoje zastrzeżenia jedynie w części dotyczącej przypisania tego przestępstwa skazanemu).

Zauważyć jednocześnie należy, odnosząc się do wskazywanego przez obrońcę niepełnego rozpoznania zarzutów apelacyjnych, że w apelacji od wyroku Sądu I instancji postawiono trzy zarzuty. W pkt 1 zarzucono naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Do tego zarzutu Sąd odwoławczy w wyczerpujący sposób odniósł się na s. 9-13 uzasadnienia wyroku. W pkt 2 apelacji zarzucono naruszenie art. 424 k.p.k., w odpowiedzi na co

Sąd odwoławczy nie tylko obszernie opisał, w jaki sposób powinien zostać sporządzony dokument w postaci uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, ale i wskazał, że wszystkie te wymogi spełniają sporządzone w niniejszej sprawie pisemne motywy wyroku Sądu Rejonowego w B. (s. 7-9 *uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego*). W pkt 3 apelacji obrońca zarzucił z kolei obrazę art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 191 k.p.k. W tym kontekście – jak słusznie zauważył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację – w świetle przeprowadzonego dowodu z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. dra J. S. bezprzedmiotowe było przeprowadzanie kolejnego dowodu, tym razem z opinii biegłego z zakresu porównywania wizerunków oraz antropologii.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.

[l.n]